

Rom 9, 33

33: Som det står skrevet: Se, jeg legger i Sion en snublestein og en klippe til anstøt, og hver den som tror på ham, skal ikke bli gjort til skamme.

Som det står skrevet. Selv denne ulykkelige virkningen som Kristi første komme skulle få hos de vantros, var altså forutsagt i Skriften. I sin trofasthet hadde Gud advart Israel, hvis de bare hadde villet gi akt på Ordet. Det Paulus siterer her fra Skriften, er et sammendrag av to steder hos Jesaja; nemlig 28: 16 og 8: 14. Den fullstendige teksten i disse versene skildrer Kristus mer utførlig, både som de troendes grunnstein og som de vantros snublestein. Her har Paulus bare brukt det som han nå er opptatt med å tale om, nemlig snublesteinen. Hos profeten lyder ordene slik: "Se, jeg har lagt i Sion en grunnstein, en prøvet stein, en kostbar, fast hjørnestein. Den som tror, haster ikke". Fra dette verset har Paulus bare hentet begynnelsen og slutten. Men fra det andre verset har han hentet ordene om snublesteinen. Det verset lyder slik: "Han skal bli til en helligdom (et hellig tilfluktssted eller fristed, og da for de som tror) og til en snublestein og en anstøtsklippe for begge Israels hus (Israel og Juda), til en snare og et rep for Jerusalems innbyggere. Og mange blant dem skal snuble, de skal falle og skamslå seg, og de skal falle i snaren og bli fanget".

Dette bildet av Kristus; bildet av en stein - dels menighetens grunnstein, en "fast hjørnestein", dels også en snublestein og en anstøtsklippe - dette bildet anvendes ofte i Det nye testamente av Herren og apostlene, som f. eks. i Mat 21: 44, Luk 20: 17-18, Apg 4: 11, 1Pet 2: 4, 7. Måtte vi så også holde klart for oss det som forkynnes her, og aldri glemme det; at Kristus også skal være en snublestein og en anstøtsklippe.

Og hvordan kan så dette skje? Hvordan kan Kristus komme til å bli til skade og fordervelse for oss? Vi har allerede ganske kort vist hvordan det gikk til med jødene. De tok først og fremst anstøt av hans personlige ringhet og grufulle død. Dernest av hans lære og hans dommer, som stod i klar kontrast til deres holdninger. På samme vis skjer det også i dag. For det første vet vi hvordan hele den blinde verden tar anstøt av Kristus og hans evangelium. De ser på det som "dårskap" (1Kor 1: 18-25). Dette at Guds Sønn ble menneske, og dermed hans dype fornedring, læren om forsoningen gjennom hans død, om sakramentene m. m ... Alt sammen er en dårskap for det naturlige menneske (1Kor 2: 14). Men det egentlige "anstøtet" som vår tekst først og fremst sikter til, når vi ser på sammenhengen, er selve hovedlæren om at Kristus benåder og gjør de mest uverdige syndere salige, mens han fordømmer de mest fromme og aktive gjerningskristne. Dette er den virkelige "snublesteinen" til alle tider. Derfor vil det alltid hete at "denne mannen tar imot syndere" - "hvis han hadde vært en profet, ville han visst hvem og hva slags kvinne det er som rører ham, at hun er en synderinne" (Luk 15: 2, 7: 39). Kristus skulle ikke ta imot syndere, men bare omgås hellige.

Den samme kritikken eller anstøtet dukker fremdeles opp over alt hvor evangeliet forkynnes i ånd og sannhet. Og dette skjer ikke bare blant lettsindige mennesker, men også blant mange som "har nidkjærhet for Gud" og "jager etter rettferdighet". Hos mange som tidligere ble ansett som de mest opplyste og rette kristne, men som så blir fullstendig forvirret, og begynner å spotte det evangeliet som jo er Kristi eget nåderike ord. De sier det er en ny lære, og at den direkte hindrer helliggjørelsen. Og de blir rett og slett fiender av evangeliet. Det går altså med dem slik profeten sa: "de skal falle i snaren og bli fanget". Hvis ikke Kristus hadde kommet med sitt evangelium til deres sted, så ville de fortsatt ha blitt, uforstyrret, i sin egen rettroenhet. Men nå blir de altså "fanget", og det blir avdekket at de er Kristi fiender. Bare fordi budskapet nå kom til dem i ett klarere lys, og i kraft og med full overbevisning.

og hver den som tror på ham, skal ikke bli gjort til skamme. Lovet være Herrens navn! Selv om den store massen i Israel, og de alle fleste innen kristenheten, snubler og faller over denne steinen, så finnes det likevel noen andre mennesker. For dem er han en "kostbar, fast hjørnestein", en frelsens klippe. Og i den har de all sin trøst i livet og i døden. Det er disse menneskene som til slutt får dette løftet: "Hver den som tror på ham, skal ikke bli gjort til skamme". "Ikke bli gjort til skamme" vil si at de skal ikke skuffes i sitt håp til ham. Han skal ikke svike dem, de som tror på ham. Det skal ikke slå feil, at vi virkelig skal få alt det vi i tro på Kristus har håpet på.

Men når det gis et slikt ekstra løfte om dette, så viser det at de som tror også pleier anfektes nettopp med denne frykten og uvissheten: Eier og oppnår jeg nå virkelig dette som ordene taler om og lover? Vi ser også hvordan denne uvissheten plaget de hellige. Det vitner hele veien deres historie om. Og vi kjenner det selv, alle sammen. Så skjult er livet i Gud, og så mange er våre fall og skrøpeligheter. Så svak er vår tro at ofte vet vi ikke om vi virkelig er frelst, selv om vi tror på Jesus (1Joh 5: 13). Men da kommer altså den evige Far her og lover: Bygg trygt og sikkert på den steinen jeg har lagt i Sion. Han svikter aldri! "Den som tror på ham, skal ikke bli gjort til skamme".

Å, måtte vi særlig merke oss, og ta godt vare på disse ordene! "Den ..." - for det er ingen forskjell; her er ikke ett eneste menneske unntatt - "den som tror på ham" - hver eneste én som i sin syndenød søker til ham -. Hver eneste én som har gitt opp all sin egen rettferdighet og alle egne forsøk på å frelse seg, men som i denne tilstanden hører og åpner seg for evangeliet om Kristus. Dvs. som dras til ham og bindes til ham, slik som alle de synderne som kom til Kristus da han var her på jord, og ble hans folk og nye mennesker. Det gjelder hver eneste én som tror på ham: De "skal ikke bli gjort til skamme". De kan ikke, det er umulig at de kan bli gjort til skamme. De skal få evig liv! Fordi Gud er trofast og sannferdig, og kan ikke bedra sine barn.

Med dette sterke løftet slutter det sterkt evangeliske niende kapitlet i Romerbrevet. Mange har nok oppfattet dette kapitlet som både tungt og uforståelig. Men nå har vi etter hvert sett at det virkelig er både klart og fullt av trøst, - bare en legger merke til den forklaringen Paulus selv gir på hva det er han vil ha fram med sitt budskap. Vi har sett at hensikten har vært å forsøke å sprengte vekk

egenrettferdighetens grunnpilarer. Og å vise at selv om Guds nåde er så stor at han i Kristus rettferdiggjør de verste syndere, så kan de som har mottatt mest nåde og som har vært mest nidkjære i utfoldelsen av sin kristendom, komme til å gå fortapt når de bare fortsetter å søke sin rettferdighet i egne gjerninger. Vi har sett at "den ene i sin fromhet vandrer foran himlens port, og kommer til helvete. Mens den andre i sin synd går på helvetes strand, og kommer til himmelen" (Luther). Alt avhenger av tro eller vantro. I sannhet er dette det store, majestetisk frie utvelgelsens verk vi har sett framstilt. Alt sammen er bare den sterkeste trøst for de fattige som tror, - men forferdelig og anstøtelig for stivsinnede egenrettferdige.

At ingen kristelighet rettferdiggjør oss, og ingen synd fordømmer oss - det er virkelig en uendelig stor trøst for de elendige som ikke har noen annen trøst enn Kristus, bare Kristus. Måtte vi så alle leve i denne trøsten til vår siste dag, og huske at Herren Gud har lovet om sin Sønn at "den som tror på ham, skal ikke bli gjort til skamme"! Amen.